

olli minno õe peigmees. — Kui meie temma jurest ãrra tulnud, sanud temma kuulda, et suur hulk hunta meie járrele asunud. Ta olli siis kohhe omma rahwale fâško saatnud, temmaga metsa tulla. Temma rahwas fes tedda armastas, olli ka varsi walmis olnud, ja tulnud frashwiga meie jälgj mõda meid peästma."

„Meie tahtsime nende innimestele igamehhele wiis rubla rahha anda, ja neid kummasski moissas kolm pâwa hâsti ülespiddada. Agga need head innimessed ei wôtnud rahha, waid ütlesid sedda werre hinna ollewad, mis woetakse abbi eest hâddha aial, eggatähtnud ka muud, et fui minno õe pulmad sarwad ollema, neil siis lubba olleks sedda illo waatma tulla.”

„Kui siis se pââw tussi, et preissi nore frashwiga sai laulatud, ja keik rahwas kous olli, tussi noor paar wâlja rahwa jure, langes pôlweli, ja keik rahwas ka, ütles preili sure selge heâlega: „Oh Issand Jummal! sa Ma ja Taewa issa! kes sa mind mitme saa hundi

käest se armsa rahwa läbbi olled peästnud, sinno nimmi olgo iggaweste kidekud ja auustud mailmas feigest rahwast! Hoia ja önnista sedda rahwast ja nende suggu pârrast neid mailma pávade otsani!”

Se peâle tousid keik ülles, ja iggaühhe sùdda olli ligutud ja messi filmis.

Siis anti rahwale priskesti sâa ja juu. Ja fui nemmad sónud ja jonud, ja keiki au ja illo nattofesse aega waatnud, lâks igauks omma teed.

Nore praus wend panni sedda immeksi, et need innimessed ni kassinad olnud, toido wôtmisse jures, ja et mitte ühte ainust polnud nähha, felle jallad olleksid pissutki nôdrad olnud ja ütles: „Ma ollen sedda tânnu fui immet waatnud et se rahwas ni kassin, karsk ja moistlik. Minna ommost rahwast pean tunnistamo, — ennese ja nende hâbbiks, — et fui ma neile wohhest wôdraspiddo ollen teinud, et nemmad iggakord sesugguse täitmata wîfiga sónud ja jonud, et kas senna paika. Se pârrast on sesuggune pââw müsse hîrmopââw